

Læserbreve, højst 100 ord, eller debatindlæg, højst 400 ord, sendes via vores hjemmeside. Adressen er: politiken.dk/senddebatindlaeg. Indlæg til nettet skal også sendes til os via denne adresse. Opstår der problemer, så ring venligst til 33 47 18 43, 33 47 23 31 eller 70 15 01 01.

Vi bringer kun tekster alene sendt til Politiken. Redaktionen forbeholder sig ret til at redigere i indsendte tekster og til også at bringe teksterne på politiken.dk/debat

Kronikforslag på ca. 2.100 ord sendes via vores hjemmeside. Adressen er politiken.dk/senddebatindlaeg. Opstår der problemer, så ring venligst til 33 47 18 43, 33 47 23 31 eller 70 15 01 01. På politiken.dk/leder kan man kommentere avisens ledere.

VIGGO HØRUP
(1841-1902)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

EDVARD
BRANDES
(1847-1931)
STIFTER AF
POLITIKEN I 1884

Redaktionschef:
Per Michael
Jespersen

Debatredaktører
Mette Højbjerg,
Kenneth Lund,
Anders Høeg
Lammers og
Tarek Omar (ortov)

Jourhavende
Anders Høeg
Lammers

Analyseredaktør
Karen Dich

Lederkollegiet
Hans
Davidsen-Nielsen

Kronikredaktør
Christoffer Emil
Bruun

Debat
Rådhuspladsen 37,
1785
København V
Telefon, Debat
33 47 23 31
Telefon, Kronik
33 47 24 03
Fax
33 15 41 17

Israel har stemplet mig som terrorist

1. marts landede jeg i Ben Gurion Lufthavn i Israel. 29 timer senere sad jeg igen om bord på et fly – nu på vej tilbage til Danmark – stemplet som terrorist af Israel.

ISRAEL

DITTE BLOCH NOER,
STUDERENDE OG REJSELEDER FOR
MELLEMFOLKELIGT SAMVIRKE

Jeg blev stemplet som terrorist i Tel Avivs lufthavn og ligesom mange andre danskere nægtet indrejse i Israel. Med min baggrund som forkæmper for demokrati og menneskerettigheder er det paradoksalt at opleve, at det netop er den demokratiske stat Israel, der giver mig det stempel.

Flere måneders planlægning og spænding skulle til at kulminere, da jeg søndag 1. marts landede i Ben Gurion Lufthavn i Israel. 29 timer senere sad jeg igen om bord på et fly – nu på vej tilbage til Danmark.

Mit pas havde fået et Entry Denied-stempel, og jeg selv var stemplet som terrorist. Inden flyveturen tilbage til Danmark var jeg igennem 10 timers skiftende afhøringer og måtte desuden tilbringe 19 timer i et immigrationsfængsel. De 19 timer var det tætteste, jeg i denne omgang kom på Israel og de mennesker, jeg havde set så meget frem til at besøge.

Lidt om min baggrund for, hvorfor det virker helt absurd, at Israel stempler mig som terrorist og ikke vil lade mig komme ind: Hele vinteren har jeg forberedt, at jeg skulle tilbringe tre måneder i Israel og på Vestbredden.

Jeg skulle blandt andet være rejseleder på to korte studieture, deltage i mit første maraton i Betlehem, indsamle empiri til mit speciale om menneskerettighedsbaserede uddannelser for unge på Vestbredden og – ikke mindst – se de venner, som jeg gennem de seneste par år har opbygget tætte forhold til.

Siden 2012 er jeg rejst ind og ud af Israel flere gange både som privatperson, studerende og i arbejdsøjemed. Det har aldrig været en behagelig oplevelse at skulle gennem paskontrol, da det altid har medført mistænkeliggørelse, et hav af spørgsmål om min baggrund og mit arbejde samt grænseoverskridende

Tegning: Anne-Marie Steen Petersen

kropsvisiteringer uden tøj på. Selv det semester, hvor jeg studerede på universitetet i Tel Aviv, skulle jeg igennem de omfattende forhör og nedværdigende kropsvisiteringer.

Som ansat og frivillig i Mellemfolkeligt Samvirke har jeg gennem de seneste godt syv år arbejdet for udbredelsen af demokrati og en styrkelse af folks rettigheder. Jeg har blandt andet rejst i flere lande i Mellemøsten.

En del af dette arbejde er at bruge mine oplevelser og mit netværk fra Israel og Vestbredden til at bygge bro og være rejseleder samt dele de historier, som jeg har hørt palæstinensere og israelere fortælle.

Her i påsken skulle jeg have været rej-

seleder for Mellemfolkeligt Samvirkes studietur Next Stop Israel og Palæstina, hvor en gruppe danskere får mulighed for at komme bag mediedækningen og have en dialog med de mennesker, som det hele drejer sig om.

Heldigvis kunne turen stadig blive afviklet med mig som konsulent fra Danmark. I år var studieturen bundet op omkring Palestine Marathon 2015, der er arrangeret af gruppen Right to Movement. Løbet er helt særligt, fordi det sætter fokus på retten til at bevæge sig i et område, hvor befolkningen netop ikke selv kan bestemme over deres bevægelser. Hvor deres dagligdag er præget af den 8 meter høje mur omkring Betlehem, af flygtningelejre, der har eksisteret siden

Jeg er langt fra den eneste dansker, som bliver nægtet indrejse i Israel med en usaglig begrundelse

1948, og af israelske checkpoints og soldater, der kontrollerer folks bevægelsesfrihed.

ISRAEL fremhæves ofte som det eneste demokrati i Mellemøsten, og derfor burde en baggrund i en menneskerettighedsorganisation gøre det nemt for sådan en som mig at rejse ind i den demokratiske stat Israel. Det forholder sig dog lige modsat.

Fra at være én turist ud af mange i lufthavnen blev jeg peget ud, og alle mine planer blev ødelagt af skiftende forhørsledere. Gentagelser af de samme spørgsmål, hvor jeg måtte forklare igen og igen, hvorfor jeg har stempler i mit pas fra Syrien og Libanon. Hvorfor jeg har været i Is-

rael tidligere, og hvad jeg har lavet. Hvad jeg arbejder med på deltidsbasis, og hvordan det hænger sammen med at være studerende. Utallige gange gik jeg det igennem med forskellige forhørsledere.

Det sidste forhør eskalerede efter en halv times tid, da forhørslederen ville have udleveret min mobil og gennemgå alle mine venners kontaktnummer. Nogle af dem er mennesker, der bor på Vestbredden og enten er studerende eller arbejder hårdt for at forsørge deres familier. De er født på Vestbredden og tvunget til at leve under den israelske besættelse. Mennesker, der er mine personlige venner.

Hvis jeg gav deres kontaktnummer til en aggressiv israelsk forhørsleder, var jeg usikker på, hvilke konsekvenser det kunne få for dem. Det sidste, jeg ønsker, er at sætte mine i forvejen klemte venner i søgelyset på grund af mig. Da jeg gav forhørslederen min mobil, men nægtede at udlevere mine venners kontaktoplysninger, fik jeg min nye titel som terrorist. Herefter fulgte 19 timer i immigrationsfængslet og altså en ende på min rejse, inden den var begyndt.

DENNE REJSE til Israel var min første i 2015. Og den sidste. Jeg får først lov til at rejse ind igen om fem år. Siden jeg kom tilbage til Danmark, har jeg ad flere omgange kontaktet den israelske ambassade i København og forsøgt at få svar. Svar på, hvad der fik immigrationsmyndighederne i lufthavnen til at stemple mig som terrorist og nægte mig indrejse i Israel. Svaret blæser i vinden.

Jeg er langt fra den eneste dansker, som bliver nægtet indrejse i Israel med en usaglig begrundelse. Derfor krævede udenrigsminister Martin Lidegaard tilbage i september en forklaring af israelerne på, hvorfor så mange danskere årligt nægtes indrejse. Både BT og Information citerede sidste år Lidegaard for, at spørgsmålet skulle bringes op, næste gang det konsulære forhold mellem Israel og Danmark skulle drøftes.

Det er på tide at stille israelerne spørgsmålet igen. Når Danmark insisterer på at være så gode venner med Israel og støtte op om deres demokrati, må Israel også tage det konsulære forhold mellem landene alvorligt og give Lidegaard svar på, hvorfor så mange danske statsborgere nægtes indrejse i Israel.

Det ville forhåbentlig medføre, at andre danskere ikke skal udsættes for de samme 29 timer som jeg og ende med det samme stempel, som jeg fik. Både stemplet i mit pas, der nægter mig indrejse og stemplet som terrorist.

KRONIKEN 7. april 2015

Oprør fra Kanten

STIG L. ANDERSSON

En ny arkitekturpolitik kan påvirke udviklingen af det såkaldte Udkantsdanmark. Kun ved at medtænke periferien kan vi dække vores biologiske og sociale behov og blive hele mennesker.

TITLEN PÅ denne kronik har det tilfælles med bogen 'Oprør fra midten', at den ser mennesket som både et biologisk og et socialt væsen.

'Oprør fra midten' er fra 1978 og skrevet af forskeren Niels I. Meyer, politikeren Kristen Helveg Petersen og forfatteren Villy Sørensen. Den var et opgør med forestillingen om, at fænomener nødvendigvis er enten-eller: Enten er vi et dyr, eller vi er et produkt af samfundet. I en moderne verden er dette syn alt for primitivt, argumenterede forfatterne.

I stedet må vi indse, at vi som væsener har både sociale og biologiske behov, der skal dækkes, så vi bliver hele mennesker. Vi er således både et produkt af samfundet, med behov for at udfolde vores kreative og menneskelige skaberkraft, og et biologisk dyr med et stærkt indre behov for at opleve den æstetiske naturfølelse.

Det er altså den æstetiske naturfølelse, som vi oplever ved mødet med naturens fænomener som lys og atmosfære, som vi er biologisk knyttet til. Og det er værdien af at dele disse oplevelser med andre i et fællesskab, der gør det muligt at organisere et samfund, som er ramme om et socialt samvær.

Det er mit synspunkt, at det såkaldte Udkantsdanmark lige præcis har alt det, der skal til, for at blive et moderne og humant samfund, med hele mennesker i centrum.

GÆSTEBUD. Litteraturens største navne kommer gerne til udkantsområder, hvis der er grund til det. Her er det Murakami, der er på Møn i forbindelse med den store litteraturfestival på øen. Foto: Per Folkver/Polfoto

DE SIDSTE 20 år har vi i Danmark praktiseret en politik, der favoriserer byvækst på bekostning af landområderne.

Det er lykkedes den førte politik at få befolkningen til at flytte sig fra land til by – godt hjulpet på vej af nedlagte arbejdspladser som følge af lukning af hospitaler, sammenlægning af kommuner og afvikling af jobs i fremstillingsindustri.

I stedet for hele landets ve og vel er vækst i økonomi, arbejdspladser og indbyggere blevet målet for de stadig mere fortættede byers transformation til vækstcentre.

Det er sket med den argumentation, at 'vækstbyen' er den eneste rationelle måde at bruge vores ressourcer på. Forestillingen om den bæredygtige byvækst som eneste mulighed for at løse vores globale problemer (som vi, i parentes bemærket, har skabt for os selv), er i dag den eneste forestilling, der er mulig.

Men vi har helt glemt, at centrum og periferi er komplementære. Man kan ikke tænke vækstby uden at tænke udkanten med. Gør man det, får man kun en halv løsning – et halvt land. Eller i hvert fald et skævvredet land.

RESULTATET SER vi nu i Udkantsdanmark, som vi har 'glemt' på bekostning af vækstbyerne. Men det er faktisk netop herude, potentialet for at leve lever. Og ikke bare for at overleve.

Men hvad skal der til, for at dette potentiale kan realiseres?

I dag ser udkantskommunerne sig selv tabe terræn i forhold til de store byer. Det gør de, fordi de måler sig på de samme rationelle parametre, som byvækstparadigmet gør.

De ser arbejdspladser, der flyttes til byen; ser befolkning, borgere og brugere, der flytter til byen; ser skattegrundlag, rammebevillinger og bloktilskud, der svinder ind til fordel for byen; ser, at alt, der har denne type rationel værdi, flytter til byen. Set i det lys er udkantskommunerne naturligvis under afvikling.

Men hvad man bliver ved med at fastholde dette udelukkende vækstfokuserede syn på sin kommune, kan man selv sagt ikke løse problemet. Der skal altså et andet komplementært syn på, hvad udkanten skal være for ikke at blive afviklet. Men hvad indebærer det?

Jeg er af den klare opfattelse, at Udkantsdanmark har en enestående mulighed for at skabe et nyt 'komplementært værdisæt', der ikke er funderet i byvækstideologien, men funderet i det, der ikke kan fjernes fra udkantsområderne: den lokale kulturhistorie, den frie natur og friheden til at skabe på ny. Kort sagt: alt

Man kan ikke tænke vækstby uden at tænke udkanten med

det, der er komplementært til vækstbyen.

I DAG VISER flere analyser og forskning, at borgerne i de danske vækstbyer faktisk er de

mindst lykkelige, er dem med de mindste rådighedsbeløb, efter at alle udgifter er betalt, er dem, der mest efterspørger æstetiske naturoplevelser, er dem, der mest længes efter nogen at samtale med, og dem, der mest har behov for alt det, der gør og forandrer sig.

Hvorfor er det så, at vi tror, at det er byerne, der er målestok for det gode liv? Og som alle andre kommuner må måle sig med og forsøge at efterligne?

Tænk, hvis man i stedet forestillede sig en ny type velfærdssamfund i Udkantsdanmark, der ikke fokuserede på materielle forhold i samme grad som tidligere, men mere på hele mennesker og menneskelige værdier i lokalsamfundet.

En sådan udkantskommunal arkitekturpolitik ville kunne stimulere til en udkantsudvikling, der er funderet på æstetiske og sociale fællesskaber, på naturens oplevelser og kraft og på skaberkraften til at bygge noget op.

